

„Megvan-e még az a szőlőlugas a Klára-ház kertjében (a szőlőtő halhatatlan)”

Kis esti zene irodalommal a Jókai-ház udvarán

Megvan-e még az a szőlőlugas a Klaraház kertjében (a szőlőtő halhatatlan), a hol azt a borzalmasan fantasztikus elbeszélést megírtam, a minek »Istenitélet« a neve? – kérdezte Jókai 50. írói évfordulóján az azt ünneplő Pápa városától (levélben Fenyvessy Ferenctől). És mit mondhatunk ma erre? Sok-sok idő múltán? Azt, hogy nekünk az már inkább Jókai-ház mint Klára-ház. És, hogy a szőlőtő sem halhatatlan. De áll a Jókai-ház udvarán két fa, amelyeknek a kora megmondhatatlan. És akkor már, gondolhatunk rá, hogy Jókai, a pályázatra „beszélyt”, elbeszélést író diák Jókai, talán járt valamelyik alatt. (Majd utána járunk. Ahogy szőlőlugast is alakítunk ki. És tanulmányozzuk, milyenek voltak a reformkor idején a kertek, zárt udvarok. És Jókai írásaiból visszakeressük, milyen lehetett az, amelyik – számunkra – hozzá tartozik.)

A Pápai Középiskolák Képzőtársasága két tagjával, 2018 nyarán, megnéztük a Jókai-ház udvarát, és bár két évvel korábban kivágták belőle a gyorsan növekvő fákat, bok-

rokat, megint nem láttunk tovább a kapualjnál. A Városgondnokság kitisztította.

A képzőtársaság fejleszteni kezdte magát, Szukics Zsófi és Karvas Viki facebook-csoport oldalt csinált. Elkezdődött a kapcsolatfelvétel olyan diákokkal, akik vers felolvasására vállalkoztak – a facebookra felkerült az est programja, választani lehetett korai Rab Zsuzsa versekből és Petrik Iván e nyári könyvhéten megjelent verseskötetéből, a Végre fázom-ból. Először Szukics Zsófi és Karvas Viki találták meg a nekik jó verseket, Zsófi angoltudása miatt a *Kezdet szabadsága* című Rab Zsuzsa vers angol felolvasására is vállalkozott, aztán jöttek sorba a többiek, Baky Bogi, Szücs Kornel, Varga Hajni, Mező Virág, Fleck Kriszti, Boda Sári, Valler Kata, többen mindkét szerzőtől találtak nekik tetsző verset.

Akkor még augusztus végére terveztük estünket, amikor zene és irodalom avatja fel a Jókai-ház udvarát. Gondoltunk a már egyetemistáinkra, hogy még velünk legyenek (Mező Virág, Boda Sára

Lídia). Végül szeptember közepén került sor az ünnepre, a zeneiskolai növendékeknek – a Vivaldi, Bogár és Zempléni-zenékhez – kellett még a próbaidő. Kis esti zene irodalommal 1. címmel készült el a rendezvény plakátja, Tihanyi Boglárka refis művészeti diák grafikájából, hogy kiderüljön, jön a folytatás is, a címet megszámoztuk. Nem lehetett köztünk Mező Virág, de Boda Sári, a friss egyetemista – örömünkre – megoldotta a hazautazását. Közben, mert a versesekkel foglalkozás alatt többször szóba került Végh Zsolt és a Pegazus Bábszínház – óvodáskori művészeti élményt jelentve a versszerető diákoknak –, Valler Katán, a volt-refis bábszínészen keresztül kérdeztük meg Végh Zsoltot, velünk tartana-e egy estre, meg tudja-e ezt a bábszínházi programjaik mellett oldani. Megtudta. Ő olvasta fel a második részünket nyitó Rilke-verset, az *Archaikus Apolló-torzót*, és Petrik Iván első felolvasott versét, az *Egy archaikus vadkankoponyához* címűt, melyet a Rilke-vers inspirált.

Dobogón helyeztük el a zenészeket – velük, a fuvolásokkal és csellistákkal szeretnénk megvalósítani következő Jókai-udvari estünket, Bartók darabbal készülnek, a népmese, népdal fog az esten elvezetni hozzá.

És addigra – a Városgondnokság újabb akciójának köszönhetően – egyenletesebb terepen, melléképületek lebontása után, takarás nélkül szeretnénk újra mécseseket gyűjtani, újra ünnepelni, hogy Jókai Mór, a diák, Pápa városáé is

lehetett, s tudja diákságunk felé átérzhetően közvetíteni, hogy diákként tenni valamit, meghatározó egy életre. Nem baj, ha nem azt, amiről majd az egész élet is szólhat, csak szenvedélyesen. Szenvedélyesen jó tenni.

A Jókai-leporelló képeiből: A Klára-ház és emléktáblája